

себе си нане Вуте и сърцето му заби, да изхвъркне.

Като разгледа внимателно наоколо, той предпазливо тръгна по следите. Тук-там, там-там, обиколи цялата гора, мина дол, мина два, все по следите. Най-после пред него се изпречи стара бука с хралупат дънер. Приблужи се нане Вуте предпазливо. разгледа долу в дънера малка дупка, а пред нея свършват дирите на белката. Разви полека нане Вуте шала, запуши дупката. Разгледа след това от всякъде дънера, видя друга дупка отгоре, вдигна се полека на пръсти и запуши и нея с капата. След това извади хляба от торбата, отсече една ляскова пръчица, направи обръч, отвори с него устата на торбата и я заложи хубаво пред долната дупка, като разрина хубаво снега. Краищата на торбата закова хубаво с колчета.

Като свърши тая работа, нане Вуте завъртя брадвата и почна силно да бие и да чука по хралупатия дънер. Подир малко капанът почна да шава. Нане Вуте захвърли брадвата, спусна се, легна цял въз торбата и я затисна с ръце.

Хвана се, пустата му бялка! На бърза ръка се хвана.

Одра ѝ кожата щастливият нане Вуте и засмян до уши се отзова с нея чак у Змеини колиби, да се похвали.

Пийна що пийна там с приятели, а привечер